Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saa vidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Nr. 5 Øre
30 Øre Kvartalet, I Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 6 — Mandagen den 25. Septbr. 1905 — 1. Aargang

Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. — I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet — Ansvarh.: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1., Kbhvn.

Krigen, Kirken og Prostitutionen er Kapitalismens og Nederdrægtighedens legitime Tvillinger.

Sec.

Anarkismen

Anarkismen er i dybeste Betydning Læren om Individets uindskrænkede Ret til at leve Livet i Overensstemmelse med de Naturlove, der fastslaar, at ethvert levende Væsens Opgave er at gøre de Indtryk, som Organismen modtager, saa behagelige som mulig.

Overalt i Naturen lige fra den lavest staaende Mikrob og til de højeststaaende Hvirveldyr, vil man se, at hele Livsopgaven er i saa vid en Udstrækning som mulig at tilfredsstille de Krav, som Organismen fordrer, og som er Betingelsen for dets Eksistens. Naturligvis maa netop denne Søgen at tilfredsstille sig selv medføre, at Organismerne indbyrdes griber ind i hverandres Ret og med Vold søger at tilintetgøre hverandre. Retten til Livet og Livsnydelsen kan altsaa ikke i egentlig Forstand siges at være uindskrænket, idet den jo stadig ved andres Indgreb begrænses. Man kan kun sige, at det enkelte Væsen ikke selv indskrænker sin egen Ret. Naar Anarkismen for Menneskets Vedkommende kræver uindskrænket Ret til at leve og nyde Livet, er det, fordi Mennesket i den Retning adskiller sig fra ethvert andet levende Væsen, idet det selv indskrænker sin egen Ret til at tilfredsstille sig selv, og naar vi taler om uindskrænket Ret for Individet er det saaledes at forstaa, at den enkelte ikke frivilligt opgiver noget af sin Ret og sine Krav, med andre Ord, at de ikke uden Kamp eller Modstand finder sig i andres Indgreb i deres Ret som Liv.

Anarkismen, som er bygget paa Naturvidenskabens Resultater, og som i den sunde Fornuft ser det eneste, hvorefter vi skal lægge vore Handlinger, hævder, at ethvert levende Væsen føler sig lykkeligst og mest tilfreds, naar det kan føre Livet i de Omgivelser og under de Forhold, som passer til dets naturlige Krav, og at det, selv om det virkelig kunde skabe sig Betryggelse mod Undergang ved frivillig at opgive nogle af sine naturlige Krav og Rettigheder, alligevel ikke vil føle sig saa tilfredse som under fuldstændig ubundne Forhold, selv med Udsigt til Kamp og Undergang.

Som Jordens højest staaende Væsen er Mennesket ikke meget udsat for Overgreb fra andre Væseners Side; selv deres værste Fjender — Bakterierne, vilde, om det ikke netop var, at Menneskene indbyrdes svækkede hverandre, ikke være særlig farlige Fjender for dem. Med det Intelligensstandpunkt, de nu staar paa, og som antagelig i Fremtiden vil udvikle sig i langt højere Grad, ville de, om de benyttede denne Intelligens paa en fornuftig Maade, kunne værne sig mod de fleste Indgreb fra andre Organismers Side og mod de Foreteelser i Naturen, der kan gribe hindrende ind i deres Eksistens. Men som det menneskelige Samfund nu har indrettet sig, med Strid, Underkuelse og Tilintetgørelse af hverandre som Grundlag for dets Ordning, maa Menneskene selvfølgelig blive svækkede i Kampen for Tilværelsen.

Naar man betragter det nuværende Samfund, vil man da ogsaa se, at næppe et eneste af dets Medlemmer føler sig fuldt ud tilfredse dermed. Man kan tage dem lige fra de mægtigste Monarker og til deres laveste Undersaatter, fra den rigeste Kapitalist og til den fattigste Arbejder, ingen af dem føler den Glæde med Tilværelsen, som de maatte føle, om de levede i fri og ubunden Tilstand.

I og for sig vil Menneskene ikke føle sig utilfredse med Kamp, naar denne føres paa en efter deres Natur passende Basis. At arbejde for at forskaffe sig Eksistensen er Kamp. Henlægges denne Kamp paa et naturligt og sundt Grundlag, bliver det ikke en Lidelse eller Plage, men en Nydelse, fordi det tilfredsstiler Menneskets naturlige Daadstrang, noget, som ethvert Væsen med bevidst Liv føler, og som for højere staaende Væseners Vedkommende giver sig Udslag, ikke alene i Arbejdet for Eksistensen, men tillige i Legen. Men som Forholdene nu er, er Arbejdet gjort til en Plage i mere eller mindre Grad, netop fordi det fra at være en frivillig Kamp for at tilfredsstille Organismen, er bleven til en tvungen Pligt, ikke for at tilfredsstille, men k u n for at opretholde Organismen fra fuldstændig Undergang, det vil sige, at det er bleven et Arbejde, som ikke kan udføres paa den Maade, i det Forhold og til de Tider, som Trangen fordrer det. Enhver Organisme vil, naar den trænger til Stof til sin Ernæring faa Indtryk heraf. Ved Refleks vil dette atter føre til, at den søger at forskaffe sig og indtage denne Ernæring. Men da det af Naturen er saaledes indrettet, at dette koster Arbejde, maa den samtidig skabe et vist Maal af Trang til Arbejde, som for Individets Vedkommende vil søges tilfredsstillet, og som, i Fald det lykkes at forskaffe Ernæringen uden Arbejde, vil give sig Udslag i f. Eks. Leg. Eksemplet har man her i det bestaaende Samfund. Hvorfor driver Overklassen saa megen Sport? Simpelthen fordi de har et Kraftforraad til overs, som de, da de jo ikke arbejder paa anden Maade, føler Trang til at benytte, og som de saa bruger paa denne Maade.

Man behøver ikke at se meget dybt i Naturens Bog for at finde, at ethvert levende Væsen føler Lyst til det Arbejde, der behøves for at tilfredsstille dets Krav. Og Grunden maa simpelthen være den, Forestillingen om at disse Krav skaber behagelige Indtryk paa Organismen. Da det meste Arbejde i det bestaaende Samfund udføres, om ikke altid med Modvillie, saa dog kun sjældent med særlig stor Lyst, netop fordi det er gjort til en Tvang i Stedet for, at det burde være en Trang, skal jeg give et Eksempel paa, som sikkert enhver selv har erfaret, og som giver et afgjort Bevis for, at enhver, naar Tvangen er udelukket, føler Glæde, det vil sige: faar behagelige Indtryk ved at udføre det Arbejde, der medgaar til at tilfredstille sine naturlige Krav. Det drejer sig her ikke om Tilfredsstillelsen af Sulten, men om Tilfredsstillelsen af et lige saa naturligt Krav, nemlig Kønsdriften. Naar et ungt Menneske, det være sig Mand eller Kvinde, føler Trang i nævnte Retning, vil de, i det ofte ret langvarige Koketteri der gaar forud for selve Maalet, der tilstræbes, føle en Nydelse, og det endskønt det lige saa vel som Kampen for at tilfredsstille Sulten, er Arbejde. Og Aarsagen ligger ganske simpelt i, at Naturen aldrig udruster sine Frembringelser med kun halve Betingelser for at eksistere, og intet levende Væsen kan derfor under normale Forhold føle Modvillie ved det Arbejde, der følger med, for at tilfredsstille Kravene for Selvopholdelsesdriften.

Men som sagt under de bestaaende Forhold, hvor Menneskene ved Love og Vedtægter er komne langt bort fra Naturlighedens Vej, er Arbejdet og Kampen bleven til en Plage, i Stedet for det skulde være en Glæde. Spekulationen og Konkurrencen, Brødniddet og Kævlet, som opstaar ved disse Love om Ejendomsret og Autoritetsunderkastelse, bevirker, at Menneskene maa føre en Krig indbyrdes, som i mere eller mindre Grad forbitrer dem Livet, saa at de ikke opnaar at faa den Nydelse ud deraf, som de kunde og burde, og tillige bevirker, at de, som i økonomisk Henseende er komne paa Skyggesiden, tvinges ned i en Elendighed, der — ved at de ikke kan blot tilnærmelsesvis tilfredsstille Organismens Krav — gør hele Livet til et Helvede for dem. Og med Striden følger andre Onder. Den ødelægger de fattige fysisk og aandeligt, forhindrer dem i at optage Kampen med Organismens Fjender — Bakterierne, degenererer og vantriver Slægten, gør den forkrøblet paa Legeme og Sjæl, skaber sindssyge og Drankere, kort sagt, den svækker Menneskene i den Kamp, de fører mod Naturen. Det er Følgerne. Ingen kan fuldt ud føle Tilfredshed med Livet. I Stedet for at det skulde være en Leg, bliver det en Plage, og Mennesket

dør uden at have høstet det Udbytte af Livet, som var Naturens Hensigt.

Og det sker, fordi vi Mennesker fører Kampen for Tilværelsen indefor Slægtens egne Rammer og derved svækker os selv i Kampen mod Naturen, og ved en taabelig Tro paa, at man ved Love og Tvang støtter hverandre i Stedet for ødelægger Livet for hverandre. Anarkismens Kamp for Individets Ret maa derfor først og fremmest være rettet mod Loven, hvorved Individet har opgivet sin Ret. Man maa søge at oplyse Menneskene, som nu ødelægger sig selv ved disse Love, om, at det er en fuldstændig natur- og fornuftstridig Handling saaledes at bekrige hverandre, og bevise for dem, at man ikke alene udmærket godt kan eksistere foruden Love, men at man netop uden Love kan eksistere som levende Væsener bør det, og blive i Stand til fuldt ud at tilfredsstille de Krav, Organismen stiller, ikke alene for at bjerge Livet, men tillige for at glæde sig ved Livet.

I nogle senere Artikler vil disse Beviser fremkomme, og det er for Proletariatets egen Skyld at haabe, at mange vil læse dem og tænke derover. At vi fattige, som lider mest under de bestaaende Misforhold, dog engang kan blive saa kloge, at vi forstaar, hvad Meningen er med Livet.

S. R.

Fængslet

En skummel, snavset, trist Kaserne,
der stænget er af Port og Mur
i svære Sten, det er det Bur,
som Land, Kultur skal trofast værne
mod hvert et Stød,
mod hver, som ikke Loven lød.

Her slæbes Aar i Celler trange,
af Livet bort, paa Lovens Bud.
I dette Hus for Tvangens Gud
kun fostres Had i hver en Fange;
et trodsigt Sind
Gevinsten er, som høstes ind.

Og hvem gav jer, I høje Magter,
vel Ret til sligt et Barbari,
brutalt at øve Vold, fordi
I hævnsygt andre eftertragter? —
Fra Lovens Ord
til Rettens, der er Kløften stor.

Jert Skændsels-Tempels dystre Mure,
de burde jævnes ud i Grus,
hvad eller — blev i saadant Hus,
med Bolt og Jern, i slige Bure
jer Dumhed sat? —
Vi fik den værste Fange fat!

Som Monument om Vold i Tiden
vil Fængslet staa for Fremtids Blik,
der Skammens Bud om Nutid fik,
om vor Kultur, saa dyrisk, liden,
at Vold og Magt
sig Slægten helt fik underlagt.

Li-ping.

En Fyrste, som fængsler eller dræber en af sine Undersaatter, er en Stratenrøver, som kalder sig Hans Højhed.

Voltaire.

Ned med Militarismen!

„Fra de gyselige Dage, i hvilke man i det fjerne Østen uophørlig lavede Mennesker til Lig", taler en lille Bog af den russiske Forfatter Leonid Andrejew, der, ligesom Gorki, er en af Førerne for det russiske Intelligensparti og ligesom denne under Trepows Æra blev arresteret for paaduttet Medskyldighed i St. Petersborgs Arbejderoprør. Andrejews "Den røde Latter" er et litterært Dokument, der bedre end tykke Bind af Krigs- og Tidshistorie fortæller om de Stemninger, den østasiatiske Krig har frembragt; nærmest i Intelligensens Rækker, men videre i Folkets bredeste Lag, i alle Samfundsklasser, og som samlede sig i et enstemmigt Raab om Krigens Afslutning. Naar den ikkerussiske Avislæser hovedrystende faar Kundskab om disse Kendsgerninger, som han hyppig ironiserende lader gaa videre, at Kommandanter paa russiske Krigsskibe af Mandskabet blev tvunget til at lade det i deres Varetægt betroede Skib modstandsløst falde i Fjendens Hænder, at hele russiske Bataillioner med Officerer gaar over Grænsen for ikke at komme til Krigsskuepladsen, at Folk begaa Selvmord, naar Udkommandering træffer dem, — og naar alt dette synes ham ufatteligt, bør han læse Andrejews Bog. Han vil finde, at disse Kendsgerninger er begrundet i en nerveoprivende Skræk for de rædselsfulde Mord i Østasien, som gennem de revolutionære Partiers Agitation bliver kendt i stedse videre Kredse, som ikke engang mere ganske kan nægtes af den, mod Afgrunden blindt tumlende, herskende Klasse og virker lammende saavel paa Autokratiet som paa dets Arm, Hæren.

Tolstoj har længe præket for sine Landsmænd, at Krigen er ufornuftig og sindssvag, at den med alle Indretninger, der tjener til Krigsprincippets Opretholdelse, saasom Nation, Stat og Hær, burde afskaffes, og det kun ved at lyde Bibelmaksimen: Stræb ikke mod det Onde! et Middel mod det organiserede Massemord, kunne blive funden. Patriotisme er, efter ham, en kunstig Ideсuggestion i Magthavernes Tjeneste, Krigen en Fornuftens Skændsel, en Formørkelse af menneskelig Bevidsthed.

Naar Tolstoj taler om Krigens Vanvid, mener han det metaphysisk og moralsk. Andrejew gaar videre.

Svarende til Ruslands socialistiske Ungdoms medicinsk-naturvidenskabelige Dannelse, skildrer han Krigen som en virkelig Massernes Vanvid. Alle de Folk, som dvæler paa Krigsskuepladsen, er, efter ham, faktisk aandsforstyrrede, deres Gøren og Laden er unddraget Fornuftens Kontrol og bærer Manomaniens anoimale Karakter, Andrejew analyserer den ikke sjældent forekommende Krigspsykose, der paa russisk Side er vedlagt Lægers Vidnesbyrd, og dens Aarsager er: Overmenneskelige Anstrengelser, Dødsangsten og dens forcerede Bekæmpelse, Slagets akustiske Sensation, men frem for alt Søvnmangel, begrundet paa Slagenes Langvarighed. Dertil kommer paa de Besejredes Side, særlig hos ærgerrige Naturer, den brændende Følelse af national Skam og alle Anstrengelsers Unytte.

Dette Følelseskompleks er i større eller mindre Maal til Stede hos alle Krigsførende, men kun hos et forholdsvis lille Antal bliver Sindssygdommen som saadan erkendt. Men alle, som her i fremmede, uforstandige Øjemed lade sig slagte, er sindssyge, den ene forbigaaende, den anden varig.

En rystende Episode i Andrejews Bog danner Skildringen af, hvorledes en Læge med nogle Officerer og medicinske Studenter efter fem gennemvaagede Nætter — og alle kun med den stærkeste Villieanspænde holdt sig paa Benene — gav sig til at søge efter saarede paa Slagmarken. Da paatager pludselig en ung Student sig en Automats stive Bevægelser og griber ganske rolig — uden at forraade blot med et Øjekast sin skrækkelige Beslutning — Revolveren og skyder sig af Trang til absolut Ro, og fordi man ikke paa nogen anden Maade kan sno sig ud af den militære Pligts haarde Lænke.

Et typisk Kendetegn paa aandelig Forstyrrelse er en vis stiv, unaturlig Latter, der skal dække den vanvittige Frygt hos alle disse, af mangeartet Dødsskræk, truede Folk, og som møder en i utallige blodige, forstyrrede Aasyn, der intet menneskeligt ejer mere. Andrejew kalder det "den røde Latter". Det er Refleksen fra den uhyre Blodrus, som har grebet Soldaterne ved begge Hære derovre i Østasien.

Man kan ikke nægte sig den gribende og rystende Virkning af en Familietragedie, som Andrejew har indflettet i sin Krigsskildring. En Officer, der ifølge en i det almindelige Virvar ikke sjælden Misforstaaelse, var kommet i Krydsild mellem to paa hinanden skydende russiske Afdelinger og derved mistede begge Ben, blev transporteret hjem. Denne Stump af et Menneskelegeme tilbringer sin Rekonvalescens i en Rullestol ved Familiebordet, i relativt Velvære, fuld af genvaagnende Interesse for sine Omgivelser og paarørende, hvilke opfører sig saa frimodigt som muligt, taler meget og ler højt, skjulende deres Forfærdelse for ham over det knuste Billede af et Menneske. Kun en taler og ler ikke. Officerens Hustru, og hun er den første, der kaster Fatningens hele kunstlede Bygning over Ende i et hjerteskærende Skrig mod dem, der har revet et smukt og ungt Menneske ud af sine Kæres Kreds, for at give ham tilbage som Krøbling og Olding. Dybt og sjælekyndigt skildrer Andrejew nu, hvorledes der paa én Gang over det lemlæstede, halverede Menneske kommer en rasende Arbejdslyst, som vilde han til Slut indhente alt, hvad han har forsømt hele Livet, og som vilde han efterlade sig et varigt Dokument om sin ødelagte Personlighed. Han begynder, som i Feber, at skrive løs; men de sitrende Fingre lystrer ikke mere Villien, Forstandens Baand brister, kun meningsløse Tegn og Snirkler maler han paa Papiret, indtil den forbarmende Død ogsaa gør en Ende paa denne, den personlige Bevidstheds sidste Krampe.

— —

Og endeløst vokser Rædslen. Blodbølgen, der i det fjerne Østen vælder fra varme, krampagtige Menneskehjerter, stiger stedse højere. Den slaar tilbage over Fædrelandet Grænser og oversvømmer den pragtfulde Hovedstads Fortove.

Der myrdes i St. Petersborgs Gader, de rasende Soldater staa ogsaa her i Blodrusens Tjeneste. Nu slipper fint følende, sensitive Naturer ikke mere for Vanviddet. Om Dagen viser Gaderne rædselsfulde Afskyeligheder for deres Øjne, og om Natten befolkes Drømmene med blege, sønderflængede Skikkelser, fra hvilke Blodet er flydt ud. Tilfældet skaber Rædslens raffinerede Kombinationer.

Man hører om en Officer, der blev vanvittig paa Slagmarken, fordi han ikke formaaede at udholde den momentane Stilhed, som pludselig afbrød Slagets Rasen. Han markerede derfor Bajonetkampens Begyndelse: En stilfærdig, flittig Støden i krampagtige, smerterevne Muskler og knirkende Ben.

En Moder erholder, efter Maaneders Forløb, de fra Slagmarken tidligere afsendte Breve fra sin Søn, hvis Død for længst er hende bekendt. Hun griber Revolveren, fordi de stumme Samtaler med den imidlertid til Ormeføde forvandlede kære Søn, søn-

derriver hendes Hjerte. Ligeledes tales der i et Brev fra Slagmarken om Krigens store Glæde: „den ærværdige, oprindelige Lyst for Menneskemord, til Udryddelse af disse kloge, listige, fiffige Kreaturer, der er uforlignelig interessantere end de snedigste Rovdyr."

Over disse Menneskedyr udtaler Forfatteren sin Forbandelse: I spiller Rollen som Mennesker, men i Handskerne ser jeg eders Klør, under Hovedtøjet Dyrets flade Pandebrask, og bag den forstandige Tale hører jeg det hemmelige Vanvid. Og med min Rædsels, min Smertes, min vanærede Tankes Kraft forbander jeg eder, I usle, sindssvage Dyr!

Til Førerne for den unge Slægt vender en Folketaler sig med denne Appel:

Lad Baalene flamme, lav dybe Kuler og ødelæg, begrav alle Vaaben! Luk Kasernerne, lad Menneskene kaste dette Vanvids prunkende Klædedragt!

Taleren bliver revet ned fra Tribunen af de Reaktionære og mishandlet, men fra Folkemængden hæver sig brusende uimodstaaeligt, som en Orkan i Kraft og Fylde, det stedse voksende Raab:

N e d m e d M i l i t a r i s m e n!

Efter "Der freie Arbeiter".

J. M.

Tænk — og tal som Du tænker.

„Social-Demokraten" gaar ind

Sker det ikke i denne Uge, sker det nok ved Kvartalsskiftet.

"Proletar"-Organet har nu den aabenlyse Kapitalistdille, som er karakteristisk for den, der ej alene ikke kan faa nok, men tillige sætter alle Hensyn til Side af bare Begærlighed.

Man maa i denne Sammenhæng virkelig beundre Bladet for den Dristighed, hvormed det Dag efter Dag har fyldt sine Spalter med Opraab om de mange Tusinde Abonnenter, der skal skaffes, og den Dristighed, hvormed det, for at dække over Guldfeberen, bavler den ene Side teatralske og deklamatoriske Sludder af sig efter den anden.

Men lad nu være, at en stor Part af Arbejderne er dumme, og de maaske ikke fortjener noget videre af "deres" Blad, navnlig naar de ikke selv fordrer det, saa synes jeg nu med Respekt at melde, at "Social-Demokraten" dog alligevel skylder Arbejderklassen i hvert Fald n o g e t.

Den skylder os et Arbejderblad — at v æ r e et Arbejderblad.

Saaledes er der, trods Dumheden, mange, der tænker og taler paa Tomandshaand.

Ude mellem os er der slet ikke saa megen Enighed som mellem de halvandet Hundrede Fagforeningsformænd, der stod paa Opraabet.

Og lige saa lidt føle v i os imponerede af den prangende Overskrift, hvormed "Social-Demokraten" indleder sin Guldagitation, idet den kalder sig: "F r i h e d e n s F o r s v a r e r!"

Aa — din gamle Løgnebibel.

Man fristes til Protest, der bare ikke kan blive kraftig nok mod denne Haan, du slynger os i Ansigtet. Thi alt hvad du og dine Lige havde af F r i h e d, Lighed og Broderskab, var, naar det blev raabt højest, ikke andet end Magtbegærets og Brødnidets Værste, der bag dette Fraseskjold snød sig til vore Stemmer og vore Penge.

Snød — som Social-Demokraten vil snyde videre.

Læs, hvad denne "Proletar" skriver den 12. September i Aar: "To Begivenheder præger denne Uge: Raadhusindvielsen og "Social-Demokraten"s Agitation. Begge disse Begivenheder r æ k k e r d y b t n e d i A r b e j d e r k l a s s e n."

Og saa kører Sludderen.

Man kan ikke sige, at der heri ligger en Opfordring til Arbejderne om at gaa ind paa Raadhuset og smide de andre væk fra Maden. Eller til at sprænge det hele i Luften. Men naar der ikke gør det, saa ved jeg i Grunden ikke, hvad det hele vedkommer dem. D e skal ikke med. Naa. Og Rodemesteren, han kommer som altid og henter Skatten.

Men alligevel skriver denne Kvaksalver, at det er en Begivenhed, som "rækker dybt ned i Arbejderklassen".

Saaledes er den gaaet fra Snøvsen i sin Guldfeber.

Dersom "Social-Demokraten" med den Slags Ting kan kapre de 50,000 Abonnenter, maa den betragtes som være gaaet ind.

Saa har vi intet Arbejderblad mere.

Tilbage er der et Overklasse- og Halvkapitalistblad, der stimulerer sin Samvittighed ved at tude for en fattig Enke, naar disse Bourgeois-Penne nyder det sydlandske Badelivs Glæder.

Og som saadant kan jeg forstaa, at Bladet nødvendigvis maa baade snyde og lyve.

Gallifet

Af Amilcare Cipriani.

I mit lange, paa Kampe saa rige Liv har jeg ofte truffet paa ganske miserable Landsknægte. 1862 saa' jeg Oberst Pallavicini — nu General — som saarede Garibaldi og nedsablede Garibaldisterne i Aspremente. Senere traf jeg Major Devillata, som i Fautina paa Sicilien kvalte seks af mine Venner, som havde forladt Familie og Forretninger for at følge Garibaldi. I de Dage, da Kong Otto blev fordrevet, var jeg i Grækenland; paa Barrikaderne i Eolagaden saa' jeg med mine egne Øjne, hvorledes Major Krioviris masakrerede det afvæbnede Folk. Siden hine fjerne Tider har vi haft Crispi og General Merra di Lavriano, Sicilianernes Slagtere; vi har haft Rudini og General Bava Beccasis, Milanos Bødler i Aaret 1898, og vi har haft Zanardelli, Giolitti og Løjtnant Benedetti, der myrdede de Strejkende i Berra — og endnu mange andre.

Alle disse Skurke fik Belønninger og Æresbevisninger af Monarkiet, fordi de med koldt Blod nedslagtede Arbejdere, Kvinder og Børn, som forlangte en Bid Brød. Men ingen af disse er dog saa stor en Skurk som Gallifet. Hans Liv er kun en uafbrudt Række af Nederdrægtigheder, Gemenheder og Forbrydelser, parret med uhørt Liderlighed og Fejghed. For Tiden skriver Gallifet paa sine Memoirer, men trods sin Kynisme vil han alligevel ikke vove at sige Sandheden om sig selv. Han føler Trang — for at man ikke skal tænke paa, hvad han var og hvad han er — til at udspy sin Galde over alle og særlig over dem, som har protegeret ham; han sprutter af vildt Had mod sine Ofre og hober Løgn paa Løgn.

Pariserne vidste meget godt, hvilken Morder Gallifet var, og det er ikke nødvendigt at fortælle dem det. Jeg vil derfor i Dag indskrænke mig til at fortælle en lille Historie, som han sikkert endnu ikke har tænkt at rose sig af. Allerede paa Kejserdømmets Tid nærede Gallifet et glødende Had til Pariserne; han hadede dem særlig fordi Oppositionsbladene til Stadighed benævnede ham den krybende Hofmand, Hanrejen Gallifet*).

Krigen brød ud. Man ved, hvorledes Gallifet ved Sedan "tilkæmpede" sig Generalsepauletterne**). Nu kom Kommunen. Thiers, den orleanistiske Morder, havde Brug for et vildt Bestie, som han kunde slippe løs paa Paris. Gallifet var som skabt efter hans Ønske, og Thiers gav ham det Paalæg ikke at bekæmpe Kommunen som Soldat, men som Bøddel og uden Pardon at nedslagte Fangerne. Gallifet vadede formelig i Blod og frydede sig over sine Ofres Dødskamp. Han havde den Vane at opstille de Fanger, han stod i Begreb med at skyde, i to Rækker. Han plantede sig foran dem, rettede sig og skreg til dem: I kender mig vel ikke? Se godt paa mig, jeg er Hanrejen Gallifet! — Da nærmede han sig til ham, som stod øverst i Rækken og spurgte ham: Hvor gammel er du?

— Tresindstyve Aar.

— Aha, en gammel Oprører, til højre! — Til højre, det betød at skydes. Saa vendte han sig til den næste: Og hvor gammel er du?

— Femten Aar.

— Kommunardyngel, til højre!

— Og du?

— Tredive Aar.

— Ah, en overbevist, til højre!

Og saaledes gik det videre — den samme Skæbne traf dem alle. Engang fandt Eksekutionen Sted i Gaden Avenue des Ternes; Ofrene var omtrent treds i Tallet. Blandt dem var ogsaa en Slagtersvend, som stor og stærk, stolt og smuk, med sine højtopsmøgede Skjorteærmer og sit brede, ubedækkede af Krudtrøg sværtede Bryst straks tildrog sig Bødlens Opmærksomhed.

— Hvad var du i Kommunen?

— Artillerist.

— Du vil vel ikke paastaa, at du ikke har skudt paa os?

— Jeg har fyret saa mange Kanonkugler paa Jer, som jeg kunde, og jeg beklager kun ikke at kunne gøre det mere.

— Du ved, hvad der venter dig.

— Aah, det blæser jeg paa.

Overfor dette Mod blev Bødlen rasende. Én vild Ide fo'r igennem hans Hovede.

— Er du gift? spurgte han ham.

Ved dette Spørgsmaal faldt alt Kommunardens modige Trods, og han svarede med sagte og bævende Stemme: Javel, Hr. General.

— Har du Børn?

En Taare glimtede i den tapre Førereredes Øjne: Javel, jeg har to.

— Idiot, du skulde være blevet hjemme hos din Familie. Nu er det forsent! Kunde du have Lyst til endnu en Gang at se din Familie, inden du dør?

— Aah, Hr. General, hvis De vil gøre dette, vil jeg være Dem uendelig taknemlig, og jeg dør da tilfreds.

— Hvor bor din Kone?

— Her, Hr. General, i Nr. 45 i denne Gade, femte Sal til højre.

— Hvad hedder hun?

— Fru Debois.

Gallifet gav nu ufortøvet en Gendarm Befaling til at hente hende. Da Gendarmen var borte, stillede Gallifet sig med korslagte Arme overfor Slagtersvenden, som var ganske bevæget baade af Angst og Haab om endnu engang at omfavne sin Kone og sine Børn, og sagde til ham: Og du, du tror altsaa virkelig, at jeg vil lade dig se din Kone og dine Børn? Vær dog ikke saa dum! Hej, Gendarmer, skyd ham der ned! — Og han blev skudt ned.

Nogle Minutter efter kom Gendarmen tilbage ledsaget af en sitrende og grædende ung Kone og hendes to Børn. Det ene Barn, som var seks Maaneder gammelt, bar hun paa Armen, det andet, to Aar gammelt, havde hun ved Haanden.

— I er Fru Debois?

— Javel, min Herre!

***) Som bekendt stillede G. sin Hustru til Napoleon III's Disposition, hvoraf denne allernaadigst gjorde Brug.**

****) Efter Slaget ved Sedan, da der ikke var mere at kommandere over, stjal G. Epauletterne og Chakot'en af en af de faldne Generalers Uniformer, tog dem paa og lod sig nu kalde General. O. Anm.**

— Dér — har I eders Mand!

Den stakkels Kone kastede sig hulkende over det af Kugler gennemborede Legeme. Nu befalede Gallifet Gendarmeriafdelingen at give Ild paa Konen og hendes Børn. Gendarmerne tøvede. Dog, Gallifet tvang dem til at skyde dem alle ned. Skuddene gik nu af. Konen og det to Aars Barn blev dræbt. Paa det seks Maaneders Barn blev et Ben knust. En Militærlæge, som overværede dette Slagteri, styrtede sig nu over Ligene og tog det blødende Barn i sine Arme. Gallifet lod nu Lægen og det lille Barn skyde.

Vil den skændige Gallifet ogsaa fortælle om disse Nederdrægtigheder i sine Memoirer?

For „Til frihet" oversat fra „Petit republique" af *Emil.*

Arbejderne og Fremskridtet

Der er grædt saa mange Krokodilletaarer og udraabt saa megen Jammer om de "stakkels" Arbejdere, som for at eksistere tvinges til at gøre Slavetjeneste for disse "fede Vampyrer" til Kapitalister, at det snart er bleven en hel Trosartikel, at Arbejderne er en Flok Engle med uskyldshvide Vinger, medens deres Udbyttere — Kapitalisterne — er nogle fule, sorte Djævle med store Horn i Panden og lange Haler bagi.

Og det er ikke alene blandt Arbejderne selv, at denne Tro har indsneget sig, selv blandt Middelstanden, ja, endog blandt mange af Overklassens egne Medlemmer, kan man høre Stemmer, der hyler i samme Dur, og det er ved at blive god Moral, at den, der ikke vil synge med paa samme Melodi, er et Udskud af Menneskeslægten — en Kætter, som intet anstændigt Menneske kan have Agtelse for.

Vil man se lidt dybere paa Forholdene og med Eftertanke undersøge disse forurettede Arbejderes Inderste, vil man imidlertid snart opdage, at de fleste af disse uskyldige Englebørn egentlig slet ikke har fortjent al denne Jammer, saavist som man ikke kan have Medlidenhed med Folk, der trods det, andre af al Magt søger at paavirke dem, ikke saa meget som gider tænke en Tanke, endsige udøve en Handling, der kan tjene til at virke hen imod deres egen Frigørelse.

For en meget stor Parts Vedkommende maa det siges, at Arbejderne er en Flok sløve, smaatskaarne, fejge og initiativløse Individer, hvis Syn, trods det, de ynder at kalde sig frisindede, er saa stok-konservativt, at man næppe hos nogen anden Samfundsklasse finder det værre. Naar man som jeg, der selv tilhører Arbejderklassen, har Anledning til at iagttage dem i det daglige Liv, hører der ikke overdreven Skarpsindighed til for at se, at Arbejderne i Virkeligheden er den Samfundsklasse, der mest af alle bidrager til at holde den bestaaende Samfundsorden vedlige, idet de, med deres konservative Livssyn og egoistiske Mangel paa Lyst til at tænke paa og kæmpe for det, der ikke lige kan proppes i Munden med det samme, staar som det sikre Værn for den gamle, fra Fædrene nedarvede, grundfalske Moral- og Samfundsopfattelse.

Og det synes ikke, som om Arbejderne er ved at forandre sig i den Retning, tværtimod. Af den Presse, der spekulerer i Arbejdernes Dumhed og lever højt paa at smigre dem og græde for dem, er de efterhaanden blevet indlullet i den fortvivlede Tro, at de er forfærdelig intelligente, rettænkende og selvstændige, at det saa at sige er en Umulighed at faa dem overbevist om, at de nok med lidt god Villie fra deres egen Side kan blive klogere. Alt hvad de har til overs for Forsøg i den Retning er et "selvbevidst" Grin.

Men alligevel klynker og græder de, naar der er noget, der gaar dem imod, og hyler op om "Udbyttere" og "Blodigler" mod de Kapitalister og Arbejdskøbere, hvis Barnepigegerning de dog ærlig talt næppe kan undvære, saa længe de selv endnu ikke er naaet ud over det Lavmaal af Initiativ, Selvstændighed og indbyrdes Fordragelighed, som de nu staar paa. Og sammen med deres fine Generaler jamrer de op med alle Slags Fraser — thi det koster nemlig ingen Ulejlighed — om Tyranni, fordi deres Udbyttere — Kapitalisterne — ikke vil arbejde med paa deres Frigørelse. Som om man kunde forlange, at Kapitalisterne skulde gøre dette, naar Arbejderne ikke engang selv gider røre en Haand derfor.

Og det gdier de ikke. Thi det, at de en Gang hvert tredie Aar, opstivet af en heftig Valgagitation, letter Enden fra Slavebænken for at sætte et Par hykleriske Storborgerspirer ind i en Regering, og derved anerkender Staten og deres egen Slavetilstand, det kalder jeg ikke at arbejde for deres eget Vel, men for Modstandernes. Heller ikke kalder jeg det at arbejde for deres egen Frigørelse, at de mere eller mindre "frivilligt" lader sig tvinge ind i en socialdemokratisk Fagforening, hvis eneste Opgave er at komme til god Forstaaelse med Modstanderne, og i mange af hvilke man, selv om man hyler nok saa meget op om Broderskab og Frihed, mest praktiserer Brødnid og Tvang.

Nej, skal Arbejderne virke for at bryde de Skranker — Love, Stat og Autoritet — som nu hindrer en stor Del af Samfundets Medlemmer i at skabe sig de Betingelser — Frihed og økonomisk Velvære — der er det absolut nødvendige Grundlag for Lykke og Tilfredshed, sker det kun ved at a r b e j d e derfor, men med H a n d l i n g, og ikke med tomme Ord, selv om disse er nok saa flommede. Og Handlingen bestaar først og fremmest i at gøre sig sin egen Menneskeværdighed bevidst, lære at forstaa, at alle vi Mennesker lige fra "Hans Majestæt" og til den Stakkel, der lægger sig til at dø af Sult i Landevejsgrøften, er skabte af samme Stof, ikke af Naturen adskiller os fra hverandre, men at al Forskel kun skyldes en paa V o i d b y g g e t O r d n i n g, en Ordning, som vi ikke bør respektere. De maa lære at forstaa, at vi alle har samme Ret til at eksistere paa den Klode, hvis Børn vi er, at alt, hvad der findes paa Jorden, er Fællesejendom, og at dem, der tager noget i Besiddelse som Enkeltejendom, gør sig skyldig i Tyveri fra os andre.

Ved Læsning og Tænkning maa de komme til Klarhed over, hvilken nedværdigende Stilling det er at være en andens Slave, forstaa, at man ikke for at opnaa en ubetydelig Lettelse i Trælleaaget skal gaa paa Akkord med Uretten, og dermed anerkende de andres Ret til at herske over en. Tillige maa de lære, at det at være A r b e j d e r i Ordets nuværende Betydning som Underklassemedlem, ikke er nogen Hædersstilling, men en vanærende Stilling, og at det er ganske latterlig, som Arbejderne nu gør, at raabe op om "Skadedyr" og "Vampyrer" som Benævnelse for Overklassen, og saa samtidig rende med Lotterisedlen i Lommen og kun vente paa det Øjeblik, de selv kan blive Overklasse og "Skadedyr".

Thi er vi Proletarer først alle komne til Klarhed over dette, saa kommer vor sidste store Handling — Revolutionen ganske af sig selv.

S. R.

Vor Skarnkasse

Som vi spaaede i sidste Nummer, vilde der næppe blive megen Mad tilbage fra Raadhusfesten til de Arbejdsløse. Hurtig tømtes Buffetterne for alt spise- og drikkeligt. Men ved en Forglemmelse blev der dog to tørre Kiks og fem smaa Ansjoser staaende tilbage paa Præsidenttrappen. Ved Siden af laa en Seddel, hvorpaa der stod: „Til de fattige i Aanden og paa Almindeligheden".

„Social-Demokraten"s Betleri hos de fattige. Der var to Agitatorer ude i Borgergade og samle Abonnenter. J. P. Brochmann, som har studeret Fattigdom i Paris og Tunis, var den ene, og han traf en fattig Mand, der i 1905 ikke havde Raad til at holde et Blad. „Jeg studsede", skriver Brochmann i „Demokraten", som om han skulde være falden ned fra Maanen Og saa gav han sig til at dele gamle „Social-Demokrater" ud.

Hvad mon det er for en Slags Fattigdom, Hr. Brochmann har studeret?

Retspraksis. I Sagen mod Rasmussen har der ved Kriminalretten været afhørt en Del Vidner. De har imidlertid ikke kunnet erholde Vidnegodtgørelse. Da et Vidne, som var tilsagt i forrige Uge, gentagne Gange anmodede om Godtgørelse for det Tab, han led ved Tidsspilde, nægtede Assessoren ham denne, idet han med en gratiøs Bevægelse slog Armene ud som en anden Købmand og tilføjede: „Ikke for saadanne Vidneudsagn". Hvorpaa Vidnet blev jaget ud af Retten.

Meddelelser

Til Abonnenterne. Fra Oktober vil Postvæsenet besørge Distributionen af „Skorpionen". Kvartalsabonnementet vil da blive opkrævet ved Bud om Søndagene i Løbet af Oktober Maaned. Hvor ingen træffes hjemme, vil Kvitteringen blive lagt tilbage, og man bedes da indsende Beløbet i Frimærker til Ekspeditionen: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal. Vi maa endelig anmode om at tilstille os Flytningsanmeldelse.

Til Ekspeditionen foreløbig kun skriftlig Henvendelse.

Til Postabonnenter. En Ordning, hvorved Postabonnenter i Indland erholder næste Kvartal af Bladet gratis, skal blive søgt tilvejebragt gennem Postvæsenet. Skulde dette ikke kunne lade sig gøre, bedes man, forsaavidt man ikke ønsker paany at bestille Bladet hos Postvæsenet, om at indsende Adresse til Ekspeditionen i Løbet af Oktober, og vil Bladet da blive tilstillet pr. Korsbaand.

Brevkasse

H. C. H., Bispebj. Modt. for 2 Abonnements Kr. 1,00.

P. P., L.-Allé. Ligeledes Kr. 0,70.

De arresteredes Fond.

H. P. H. 0,50. J. 0,25. M. 0,50. J. S. 0,75. Uden Mærke 2,00.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent.

Universal-Trykkeriet (Skou & Madsen), Gl. Mønt 13, København K.